

ساختمان داخلی زمین

مهندس فریدون سرایی
استادیار زمین شناسی

شاید برای یک‌کده این سؤال پیش آید که مطالعه ساختمان داخلی زمین چه فایده‌ای دارد و بفرض که فهمیدیم داخل زمین از چه چیزهایی تشکیل شده، با آن چه کاری میتوانیم بکنیم؟ و چرا وقت و انرژی و پول هنگفتی را که باید در این راه صرف کرد در راههای دیگری که فایده اقتصادی داشته و ظاهر آ جنبه‌های عملی بیشتری دارند بکار نبریم؟

متأسفانه این سؤال برای خیلی از زمین شناسان هم مطرح میشود. ولی در جواب این عده باید گفت که اولاً این موضوع تا حد زیادی با ارضای حس کنجکاوی بشر ارتباط دارد، و همانطوریکه این حس باعث شده که بشر با وجود مسئله‌ها و گرفتاریهای مهمی که با آنها دست به‌گریبان است میلیارد‌ها پول و سالها وقت و انرژی صرف تجسس‌های فضائی بنماید همان دلیل هم بشر میخواهد شناسائی بیشتر از کره‌ای که روی آن زندگی کرده و کلیه ما یحتاج خود را از آن تأمین مینماید بدست آورد. بشر میخواهد بداند که زمین از چه چیز تشکیل شده و در عین حال تا چه حد میتواند برای او مفید واقع شود و با اینکه تا چه حدی تحت کنترل اوست. ثانیاً خسارتها و نتیجه‌های غم‌انگیزی که زلزله و آتشفشان برای بشر بار می‌آورد او را وادار مینماید که برای پیش‌گیری از خسارتهای ناشی از این دو پدیده چاره جوئی کند، و همانطوریکه پیش‌گیری از مرضی قبل از شناختن علت آن میسر نیست بهمان ترتیب هم برای پیش‌بینی این دو پدیده و جلوگیری از زیانهای ناشی از آنها باید علت آنها را درک کرد و این علت را جز در درون زمین نبایستی جستجو نمود.

بعلاوه همانطور که تجسس‌های فضائی باعث پیشرفت در هواشناسی و صنایع الکترونیک و موشک‌سازی شده و سبب گردیده که تسهیلاتی در امر مخابرات و ارتباط بین‌قاره‌ها پیدا شود تفحص‌های مربوط به داخل زمین هم مسلماً نتیجه‌های عملی فراوان در بر خواهد داشت. بدون شک مطالعه‌های زمین‌فیزیکی^(۱) و ترقی و توسعه فن حفاری موجب خواهد شد که با شناسائی کاملتر ساختمان داخلی زمین تئوریهای کوهزائی بر اساس محکمتری قرار گیرد و با کسب اطلاع بیشتر از طرز تشکیل معدنهای مختلف قدرت توانائی بشر برای استفاده بهتر و اقتصادی‌تری از نهفته‌های زیرزمینی افزایش یابد و چه بسا که ضمن این تجسس‌ها موفق به نوجوئی‌هایی بشویم که در حال حاضر از تصور ما خارج است.

اختلاف نظر نسبت به مفید بودن یا مفید نبودن کاوشهای زمین فیزیکی مسئله تازه‌ای نیست و این مسئله از ابتدای پیدایش علم زمین شناسی وجود داشته است. در سال ۱۹۲۲ کتابی تحت عنوان «زمانی که زمین نعره کشید» (When the Earth Screamed) چاپ شد که علاوه بر تائید اشتیاق بشریدانستن وضع داخلی زمین شاهدهی برای وجود شک و تردید بشر نیم قرن پیش در فایده این علم میباشد. در این کتاب مؤلف از قول پرفسوری که زمین را بیک خار پوست شبیه میکند چنین میگوید «..... توجه کنید که این خار پوست چقدر شبیه زمین است..... و همانطوریکه این حیوان را از وجود حشره‌های بسیار ریزی که ممکن است در روی آن باشند خبری نخواهد بود زمین هم از وجود انسان و سایر جاندارانی که بر روی آن زندگی میکنند خبر ندارد..... من پیشنهاد میکنم که در قشر زمین گمانه عمیقی حفر کنیم تا زمین بداند که لا اقل یک نفر در روی زمین هست که میخواهد خود را باوشناساند» وقتی یکی از شاگردان با شک و تردید از فوائد چنین کاری سؤال میکند پرفسور عصبانی شده و میگوید:

«علم در جستجوی شناسائیهای جدیدی است تا شاید بتواند بما بگوید که ما چه هستیم، چرا هستیم و کجا هستیم، آیا این برای تو کافی نیست؟»

بحث درباره ساختمان داخلی زمین را میتوانیم بدو قسمت تقسیم کنیم:

- I - در حال حاضر راجع بزمین چه میدانیم و این شناسائیها را چگونه بدست آورده ایم.
- II - اشکال اساسی شناسائی زمین و خلاءهایی که در شناسائی امروزی بشر نسبت بدان وجود دارد چیست و چگونه میتوان درصد رفع این اشکالها برآمد.

I - شناسائیهای فعلی بشر نسبت بزمین

۱- شکل و اندازه زمین - برای تعیین اندازه و شکل زمین اصولاً از اینطریقه استفاده میشود که از دو نقطه معین در یک لحظه مشخص بخورشید و یا بیک ستاره ثابت قراولروی میکنیم. حالا اگر این اندازه گیری در موقعی انجام شود که خورشید یا ستاره ثابت بالای امتداد قائم مکان یکی از این دو نقطه مثلاً بالای نقطه A (شکل ۱) قرار گرفته باشد مسئله ساده تر میشود و ملاحظه میکنیم که بین فاصله قوسی دو نقطه مفروض و شعاع زمین و زاویه مرکزی دو نقطه رابطه زیر برقرار است:

$$\widehat{AB} = R \cdot \theta$$

بر مبنای این طریقه ولی با اندازه گیریها و تکمیکهای دقیقتر امروزه اندازه زمین با تقریب نسبتاً خوبی محاسبه شده و شعاعهای اصلی آن عبارتند از:

$$\text{کیلومتر } 63781388 = \text{شعاع استوائی}$$

$$\text{کیلومتر } 6356912 = \text{شعاع قطبی}$$

ملاحظه میشود که قطبهای زمین بمرکز نزدیکتر هستند. بنابراین با تقریب کافی زمین را میتوان بیک بیضوی دورانی تشبیه کرد، ولی شکل واقعی زمین با شکل یک بیضوی دوار نیز متفاوت است و بطور

کلی باید گفت که شکل زمین یا «زمین نما»^(۲) مطابق تعریف سطحی است که در هر نقطه بر امتداد قائم مکان عمود میباشد.

۲- وزن کل و وزن مخصوص متوسط زمین - یکی دیگر از

دانستنیهای ما نسبت به زمین وزن (M) آن است که با توجه به مقدار متوسط کشش جاذبه (g) و شعاع متوسط (R) زمین میتوان آنرا بوسیله فورمول نیوتن $g = \gamma \cdot M/R^2$ محاسبه نمود و سپس با در نظر گرفتن حجم زمین وزن مخصوص متوسط زمین (P) را حساب کرد این دو مقدار بترتیب برابر اند با:

$$M = ۵۹۶۶ \times ۱۰^{۲۱} \text{ تن}$$

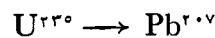
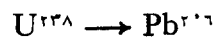
$$P = ۵۱۷ \text{ گرم/سانتیمتر مکعب}$$

با توجه باینکه وزن مخصوص سنگهای سطحی زمین بین ۲٫۷

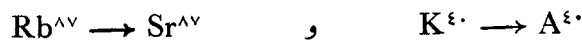
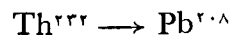
تا ۳ میباشد ملاحظه میکنیم که داخل زمین از جسم های سنگینتری تشکیل شده است باین علت توزیع وزن مخصوص در درون زمین مسئله نسبتاً مشکلی را تشکیل میدهد که بعداً راجع بآن بحث خواهد شد.

۳- سن زمین - بدون اینکه وارد بحث در متدهائی که قبلاً

بکار برده میشدند بشویم متذکر میشویم که کمترین برآوردی که راجع به عمر زمین یعنی مدت زمانی که از پیدایش آن میگذرد شده بوسیله یکنفر انگلیسی است و او تاریخ ساعت ۹ صبح روز جمعه ۱۷ سپتامبر سال ۴۰۰۰ قبل از میلاد را تاریخ تولد زمین دانسته است که البته اساس ندارد، ولی بتدریج متدهای علمی جانشین برآوردها وخیال پردازهای قدیمی شد و امروزه برای تعیین سن سنگها و بالنتیجه تعیین سن زمین از تجزیه عنصرهای رادیواکتیو^(۳) استفاده میشود مثلاً ایزوتوپهای^(۴) مختلف اورانیوم (U) در اثر یک رشته تحول تدریجی بایزوتوپهای مختلف و معین سرب (Pb) تبدیل میشوند:

و یا اینکه تحولهای رادیواکتیو دیگری از قبیل تجزیه توریم (Th)، روییدیم (Rb) و پتاسیم (K) وجود دارد که از آنها بترتیب سرب، استرونیسیم (Sr) و آرگن (A) نتیجه میشود:

سرعت این تجزیه ها امروزه با تقریب کافی معلوم است و مثلاً میتوان حساب نمود که از a گرم $U^{۲۳۵}$ پس از

Geoid (۲)

(۳) عنصرهای رادیواکتیو آنهایی هستند که در اثر تشعشع ساختمان اتمی آنها تغییر کرد و بعنصرهای دیگری

که سبک ترند تبدیل میشوند.

(۴) ملکول ایروتوپهای یک عنصر که دارای خاصیت شیمیائی یکسان و بنا بر این دارای تعداد پروتن های مساوی هستند

ولی تعداد نوترون آنها باهم متفاوت است و این اختلاف موجب اختلاف وزن اتمی آنها در عین یکسانی خاصیتهای شیمیائی است.

n سال چه مقدار Pb^{207} بدست میآید و همانطور میتوان برای سایر ایزوتوپها این نسبت را با در نظر گرفتن ضریب های آن محاسبه کرد. بنابراین از نمونه سنگی که تحت تأثیر عامل های مخرب بعدی یعنی فرسایش^(۵) و دگرسانی^(۶) قرار نگرفته باشد میتوانیم با تعیین نسبت بین محصول نهائی و ماده اولیه مدت زمانی را که تجزیه آن ماده رادیو اکتیو ادامه داشته (بعبارت دیگر عمر نمونه) است بدست آوریم.

با توجه باینکه پتاسیم یکی از فراوانترین عناصر در سنگهای آذرین میباشد ملاحظه میکنیم که طریقه K^{40} میتواند برای تعیین سن سنگها بسیار مفید واقع شود.

بر اساس این روشها سن پیرترین سنگهایی که در روی زمین یافت شده اند در حدود $10^9 \times 3$ سال محاسبه شده است با دلائل دیگری که در دست است تصور می رود که عمر زمین بین ۴ تا ۵ بیلیون سال بوده باشد.

بعنوان نمونه باید گفت که مثلا دوره یخچالی دوران چهارم تا ۱۰۰۰۰ سال پیش ادامه داشته و عمر نسل بشر امروزی با احتمال قوی بیش از ۱۰۰۰۰ سال نیست.

۴- ترکیب و ساختمان داخلی زمین - یکی دیگر از شناسائی های ما راجع بزمین نوع سنگها و توزیع جغرافیائی آنها در سطح و عمق زمین است و خوشبختانه با حفاری هایی که برای اکتشاف و استخراج نفت شده شناسائی نسبتاً دقیقی تا عمق ۷-۸ کیلومتری از سطح زمین نسبت بجنس سنگها و توزیع آنها در دست است، و باز هم با مطالعه هایی که برای معادن مختلف و بمنظور زمین شناسی شده اولین امری که روشن شده است ترکیب متوسط قسمت بالائی پوسته زمین است که بطور متوسط خیلی شبیه بترکیب متوسط گرانیت^(۷)ها است و باز هم ملاحظه شده که یک اختلاف اصولی بین سنگهای قاره ها و سنگهای زیر اقیانوسها وجود دارد باین معنی که سنگهای قاره ها بیشتر دارای ترکیب گرانیتی هستند و وزن مخصوص آنها در حدود ۲٫۷ است در صورتیکه سنگهای زیر اقیانوسها بیشتر از نوع بازالتها^(۸) است که وزن مخصوص آنها ۳ یا از سه بیشتر است و تصور می رود که این قشر بازالتی در زیر قشر گرانیتی قاره ها وجود داشته باشد.

دوین اطلاع مستقیم ما راجع بترکیب داخلی زمین که تا حدی مؤید مطلب بالا است آتش فشانه های فعال هستند.

در حال حاضر بیش از شصت درصد آتش فشان فعال وجود دارد که در هر سال لاقط چندتای آنها آتش

۵) فرسایش (Erosion): شامل کلیه تحول هایی میشود که سبب خرد شدن و تجزیه سنگ اولیه و نقل و انتقال آنها بنقطه دیگری میگردد.

۶) دگرسانی (Alteration): تغییرهایی که در سنگها در نتیجه اثر آبهای سطحی و هوا و یا محلولهای گرمابی صورت میگیرد.

۷) گرانیت (granite) بمعنای اعم ب سنگ آذرین نفوذی و اسیدی اطلاق میشود که از کوارتز (SiO_2) فلدسپاتهای پتاسیک (آلومینوسیلیکاتهای پتاسیم) و پلاژیوکلازها (آلومینوسیلیکاتهای سدیم و کلسیم) و مقداری میکا و کانیهای فرعی دیگر تشکیل شده باشد.

۸) بازالت (Basalt) عبارت از سنگ آذرین خروجی یا نیمه عمیق قلیائی است که قسمت عمده آن از سیلیکاتهای طبیعی آهن و منیزیم تشکیل شده است (پروکسن ها و الیوین و مقدار کمتری آمفیبل ها و پلاژیوکلازهای قلیائی)

فشانی میکنند و این آتش فشانها تنها وسیله اطلاع مستقیم ما از ماده‌های موجود در زیر زمین میباشد. ملاحظه میشود که جنس گدازه‌ای که از آتش فشانها خارج میشود بر حسب عمق و محل آتش فشانها متغییر است یعنی از آنهایی که در قاره‌ها هستند و عمقشان کم است گدازه‌های ریولیتی^(۹) خارج میشود و از آتش فشانها اقیانوسها و آنهایی که در قاره‌ها هستند ولی ماده مذاب از عمق‌های زیاد خارجی میشود گدازه‌های بازالتی فوران میکند. اطلاع دیگری را که از آتش فشانها بدست می‌آید درجه حرارت در داخل زمین است که در عمق‌های ۱۰ الی ۳ کیلومتری مسلاً درجه حرارت از ۱۰۰۰ درجه سانتیگراد متجاوز است.

سومین راهنمای ما برای تعیین ترکیب داخلی زمین سنگهای آسمانی هستند. بدون اینکه وارد جزئیات مطلب شویم باید گفت که امروزه تصور می‌رود ستاره‌وارها^(۱۰) (که عبارت از قطعه‌های جامد کوچک و بزرگی میباشند که بین مریخ و مشتری قرار دارند و همراه با سایر سیاره‌های منظومه شمسی بدور خورشید میچرخند) باقیمانده یک ستاره متلاشی شده از این منظومه هستند. و تصور می‌رود که سنگهای آسمانی که دائماً بزمین اصابت میکنند قطعه‌هایی از این ستاره‌وارها هستند. حالا اگر قبول کنیم که تمام منظومه شمسی از یک منشاء و در نتیجه یک نوع تحول بوجود آمده است بنابراین با مختصر اختلافی که مربوط به حجم و جرم سیاره‌های مختلف است بایستی تمام سیاره‌های منظومه شمسی دارای ترکیب و ساختمانی شبیه بهم باشند.

وقتی ترکیب سنگهای آسمانی را که با زمین اصابت میکنند در نظر بگیریم ملاحظه میکنیم که آنها را میتوان بدو دسته تقسیم کرد یکی سنگهای آسمانی خاکی که از نظر ترکیب از سیلیکاتهای مختلف تشکیل شده و خیلی شبیه بسنگهای سطحی زمین هستند دوم سنگهای آسمانی فلزی یا آهنی که قسمت عمده آنها از آهن و بقیه آن از نیکل و مقدار کمی سایر فلزات تشکیل شده است. با مقایسه میتوان استدلال کرد که قسمت داخلی زمین هم ممکن است از مخلوط یا آلیاژی از آهن و نیکل تشکیل شده باشد. بعلاوه بررسیهایی که روی ساخت و بافت سنگهای آسمانی شده نشان میدهد که اولاً بین دوحد سنگهای آسمانی خاکی و فلزی همه نوع حد فاصلی وجود دارد و ثانیاً این سنگها از زمان تشکیل تا کنون از یک مرحله آبگونی نسبتاً طولانی عبور کرده‌اند و بعلاوه معلوم میشود که سنگهای آسمانی خاکی سریعتر از سنگهای آسمانی فلزی سرد و متبلور شده‌اند.

نتیجه‌های بالا یا از مشاهده‌ها و آزمایشهای مستقیم بدست آمده‌اند و یا از روی تشابهی که بین زمین و سایر سیاره‌های منظومه شمسی وجود دارد نتیجه گیری شده و بر اساس آنها ترکیب داخلی زمین را حدس زده‌ایم.

چهارمین راهنمای ما برای درک ترکیب و ساختمان داخلی زمین برعکس راهنماهای فوق قابل مشاهده و درک مستقیم نیست و اتفاقاً این دلیل مهمترین عاملی است که از آن در شناسائی داخل زمین استفاده

(۹) ریولیت (Rhyolite) عبارت از سنگ آذرین خروجی یا نیمه عمیق و اسیدی است که دارای ترکیب مینرالوژیک و شیمیائی گرانیت است.

(۱۰) Asteroids

میشود. میدانیم که موجهای صوتی وقتی در یک نقطه ایجاد میشوند اگر چنانچه اطرافشان همگن باشد با سطح موجهای کروی و با سرعت ثابت برای هر ملاء مفروض باطراف منتشر میشوند ولی وقتی که محیط انتشار موج تغییر پیدا کند (مثلاً در فصل مشترک دو ملاء مختلف که دارای خاصیت‌های فیزیکی متفاوتی هستند) قسمتی از این موج‌ها منعکس و منکسر میشوند که موجهای منکسره در داخل ملاء دوم با سرعتی غیر از سرعت ملاء اول منتشر خواهد شد و این سرعت بستگی به مشخصه‌های آن ملاء دارد. بنابراین اگر بتوانیم سرعت موج معینی را در عمق دلخواهی از زمین بدست آوریم خواهیم توانست جنس ماده را در آن عمق حدس بزنیم. صرف نظر از موجهای سطحی بطور کلی دو نوع موج مختلف وجود دارد یکی موج طولی یا اولیه (P) که در آنها جهت نوسان ب موازات جهت انتشار موج است و دیگری موج عرضی یا ثانوی (S) که جهت نوسانش عمود بر جهت انتشار است. نسبت بین سرعت این دو موج در هر محیط معین مقداریست ثابت و این مقدار در زمین بطور تقریب برابر است با:

$$\frac{V_P}{V_S} = \sqrt{3}$$

خاصیت خاص موجهای عرضی این است که این موجها نمیتوانند از معاینات عبور کنند و یا بگفته دیگر اگر موجهای عرضی نتوانند از ملائی عبور نمایند یا آن ملاء مایع است و یا اینکه از نظر صلبیت دارای خاصیت مایع‌ها میباشد. با استفاده از این خاصیت موجهای عرضی میتوانیم اطلاعاتی راجع ب داخل زمین بدست آوریم. زلزله‌ها با وجود آثار دهشتناکی که ببار می‌آورند و سبب کشته شدن عده زیادی میشوند از نظر اطلاعاتی که راجع بوضع داخلی زمین در دسترس ما قرار میدهند خیلی مفید هستند زیرا همراه با زلزله‌ها همواره انرژی زیادی بصورت موج منتشر میشود که اگر برخورد این موجها با سطح زمین سبب تخریب میگردد ولی در عوض بعلت همان انرژی زیادی که دارند میتوانند قبل از آنکه خاموش و غیر محسوس شوند چندین بار قطر و یا دورادور زمین را طی نمایند و همین امر و ضبط آن وسیلهٔ پرازشی برای شناسائی اعماق زمین در اختیار ما میگذارد.

برای ثبت موجهای زلزله دستگاهائی با سم زلزله نگار بکار میرود و با استفاده از متدهای بخصوصی میتوان از روی منحنی‌های ثبت شده اطلاعاتی راجع به محل زلزله و از همه مهمتر راجع بنوع موجها و مسیر و سرعت آنها در عمقهای مختلف زمین بدست آورد.

نتیجه‌های اصلی که از مطالعه نوشتارهای زلزله نگاری بدست می‌آید از این قرار است:

- الف - سرعت سیر موجهای P و S بر حسب عمق افزایش می‌یابد.
- ب - در عمقی بین ۱۰ تا ۶۰ کیلومتر از سطح زمین اصولاً یک بریدگی^(۱۱) فیزیکی تشخیص داده میشود که عکس العمل آن در برابر موجهای زلزله کاملاً متفاوت است و علت آن نیز تغییر ناگهانی نوع و جنس زمین است.

ج - در عمق ۲۹۰۰ کیلومتری از سطح زمین بریدگی خیلی مشخص و معینی وجود دارد که در نتیجه

(۱۱) Discontinuity یعنی محلی که مشخصه‌های ناحیه یکباره تغییر میکند.

آن موجهای عرضی دیگر نمیتوانند از این عمق بطرف پائین انتشار یابند. بگفته دیگر حالت فیزیکی زمین بلافاصله در عمق بیش از ۲۹۰ کیلومتری یا مایع است و یا اینکه طوری است که دارای خاصیت مایعها میباشد. د - در عمق ۵۱۲ کیلومتری باز هم یک بریدگی اصلی وجود دارد زیرا دلائلی در دست است که موجهای عرضی حاصل از انکسار موجهای طولی که در آن عمق بوجود میآید از قسمت مرکزی زمین عبور میکنند و یا بگفته دیگر درون هسته که آنرا مغزه زمین اصطلاح میکنیم برخلاف قسمت بیرونی هسته جامد است.

نتیجه دیگری را که میتوان از وجود زلزله ها بدست آورد اینست که جنس تشکیل دهنده زمین لایه تا عمق ۷۰۰ کیلومتری دارای خاصیت ارتجاعی (بازجوش) است و گرنه زلزله هایی که کانون آنها در چنین عمقهایی باشد نمیتوانستند وجود داشته باشند و حال آنکه عملاً چنین زلزله هایی ثبت و تشخیص داده شده اند.

ناحیه	عمق بر حسب کیلومتر	درصد حجم زمین	مشخصه
پوسته زمین	(۱) پوسته ۳۳	۱/۵۵	فیر بکناخت
گوشته	(۲) روگوشته ۴۱۳	۸۲/۲۶	احتمالاً بکناخت
	(۳) میانگوشته ۹۸۴		ناحیه حد فاصل (گذرا)
	(۴) درون گوشته ۲۹۰۰		احتمالاً بکناخت
	(۵) ۴۹۰		بکناخت و ظاهراً مابعد
هسته خارجی	(۶) ۵۱۲۰	۱۵/۴۴	تشرحد فاصل
	(۷) ۶۳۸		بکناخت و جامد

جدول ۱: مشخصه های کلی بریدگیهای مهم اصلی زمین

با توجه بمطالبی که ذکر شد میتوانیم یکنوع طبقه بندی بر مبنای بریدگیهای اصلی زمین تشخیص و تعیین کنیم. این طبقه بندی روی شکل ۲ و جدول ۱ نمایش داده شد و شکل ۳ منحنی تغییر سرعت موجهای زلزله را بر حسب عمق نشان میدهد. این قشرهای مختلف زمین از بالا به پائین بترتیب عبارتند از:

a - پوسته یا قشر زمین به ضخامت متوسط ۳۰ کیلومتر.

b - گوشته که بیش از ۸۲ درصد حجم زمین را تشکیل میدهد و از زیر پوسته تا عمق ۲۹۰۰ کیلومتری

ادامه دارد.

c - هسته که بقسمتی از زمین که در درون گوشته قرار دارد اطلاق میشود و خود آن بدو ناحیه

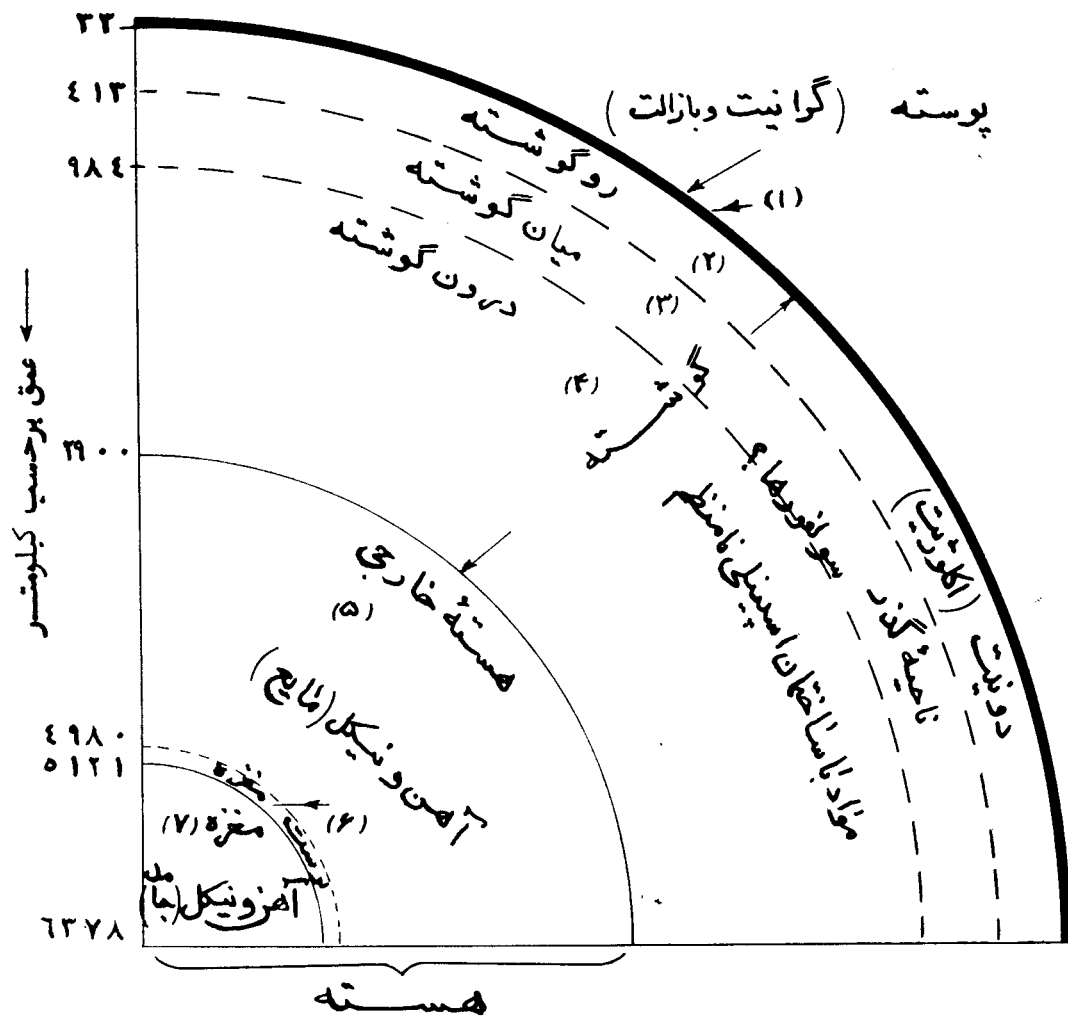
تقسیم میگردد :

I - هسته خارجی که بین عمقهای ۲۹۰۰ و ۱۲۰ کیلومتری قرار دارد و ظاهراً بعلمت عدم انتشار

موجهای عرضی مایع است.

II - مغزه که کره‌ای است بشعاع ۱۲۰ کیلومتر و از عمق ۱۲۰ کیلومتری شروع میشود و از نظر

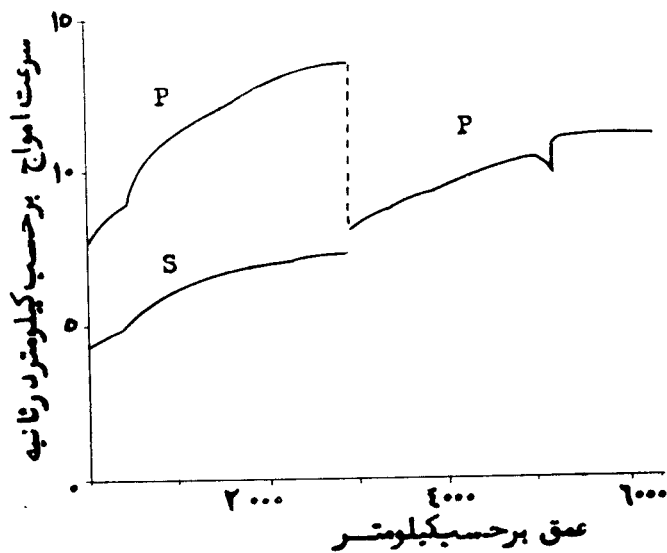
انتشار موج دوباره خاصیت جسم جامد را دارد.

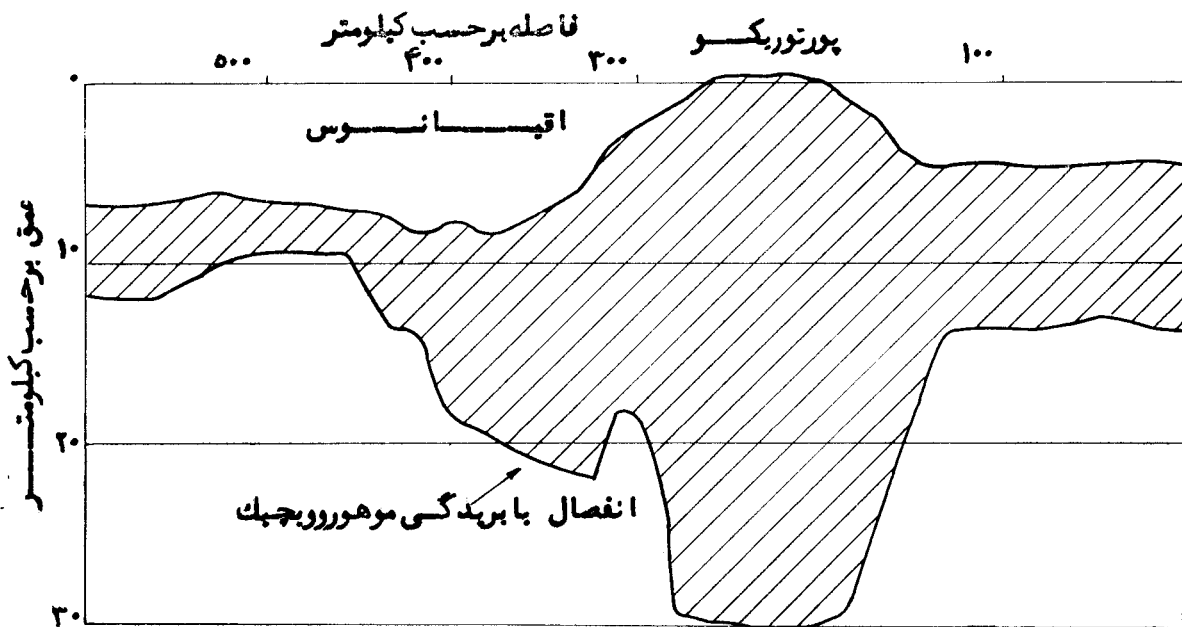
شکل ۲: ساختمان داخلی زمین

قبل از اینکه هر یک از این قشرها را شرح دهیم و بریدگیهای درجه دوم موجود در آنها را ذکر کنیم لازم است که راجع بپوسته زمین توضیح بیشتری داده شود. مطابق فرضیه هم فشاری (۱۲) پوسته زمین در روی گوشته بحال تعادل شناور میباشد و وقتیکه اختلاف وزن مخصوص سنگهای پوسته را برحسب عمق برای

ناحیه‌های مختلف (یعنی زیر اقیانوسها و زیر خشکیها) در نظر بگیریم میتوانیم با محاسبه نشان دهیم که پوسته زمین در قاره‌ها ضخیم‌تر از پوسته زمین در زیر اقیانوسها است و با اصطلاح بلندیاها و کوههای زمین دارای ریشه هستند و کوهها بین ۵ تا ۱۰ برابر ارتفاعی که از سطح دریا دارند در داخل گوشته زمین فرورفته‌اند. بعبارت دیگر باید نتیجه گرفت که پوسته زمین در زیر دریا های عمیق از هر محل دیگری نازکتر و در زیر کوههای مرتفع از هر محل بیشتر است و کمترین ضخامت پوسته در زیر اقیانوسها در حدود هشت کیلومتر است.

شکل ۳: منحنی نمایش تغییر سرعت موجهای طولی و عرضی بر حسب عمق در داخل زمین.

شکل ۴: کلفتی پوسته زمین در حوالی پورتوریکو.

با آنچه که گفته شد باین نتیجه میرسیم که اولین بریدگی زمین یعنی فصل مشترك بین پوسته و گوشته زمین برخلاف سایر بریدگیها یک سطح کره مانند نیست بلکه یک سطح نامنظمی است که برآمدگیها و گودیهای متعدد دارد. این بریدگی را بافتخار Andrija Mohorovicic استاد سابق دانشگاه زاگرب در یوگوسلاوی که برای اولین بار در سال ۱۹۰۹ موفقی بکشف آن شد بریدگی موهوروویچیک یا بطور اختصار بریدگی موهو (Moho) مینامند. شکل و تغییر کلفتی پوسته زمین را در حوالی پورتوریکو که جزیره ای از دسته جزیره های آنتیل واقع در دریای کارائیب (امریکای مرکزی) میباشد نشان میدهد:

از نظر ترکیب امروزه همه زمین شناسان توافق دارند که پوسته زمین از مخلوطی از گرانیت و بازالت تشکیل شده که فقط در نحوه قرار گرفتن این دو نوع سنگ اختلاف نظرهایی هست. بعضی معتقدند که این دو دارای لایه بندی منظمی هستند در صورتیکه عده ای اعتقاد دارند که هیچ نوع منظمی در قرار گرفتن آنها وجود ندارد.

وقتی گوشته را در نظر بگیریم ملاحظه میکنیم که در داخل آن نیز دو بریدگی فرعی وجود دارد که بترتیب در عمقهای ۴۱۳ و ۹۸۵ کیلومتری هستند. رو گوشته (۲) و درون گوشته (۴) ناحیه های همگنی میباشد در صورتیکه ناحیه میان گوشته (۳) در حکم ناحیه گذر و واسط بین (۲) و (۴) بوده و در این ناحیه تغییر خاصیتها از (۲) به (۴) تدریجی است.

تعیین ترکیب گوشته زمین و همچنین تشخیص وضع فیزیکی آن یکی از مسئله های مهم و اساسی علم زمین فیزیک است و امروزه عده زیادی از دانشمندان این علم معتقدند که رو گوشته زمین ترکیبی نظیر دونیت^(۱۳) دارد و تجربه هایی که در آزمایشگاهها روی دونیت در فشارهای زیاد و حرارتی نظیر حرارت رو گوشته بعمل آمده است نشان میدهد که سرعت سیر موجها با سرعت سیر حقیقی موجهای زلزله ای در عمق نظیر رو گوشته تطبیق میکند و بعلاوه وزن مخصوص دونیت هم در حدود وزن مخصوصی است که برای این قشر محاسبه و تعیین شده است. در مورد ناحیه (۴) بیشتر تصور می رود که از اکسیدها و سیلیکاتهای آهن و منیزیم و سایر عنصرهایی که در حرارت و فشار موجود در زیر گوشته پدیدار هستند تشکیل شده باشد.

از نظر خاصیت های فیزیکی باید گفت که جنس گوشته یک قسمت متبلور و قسمتی شیشه ای است ولی از نظر وضع فیزیکی بدلیلهای زیادی میتوان گفت که گوشته اصولاً جامد است.

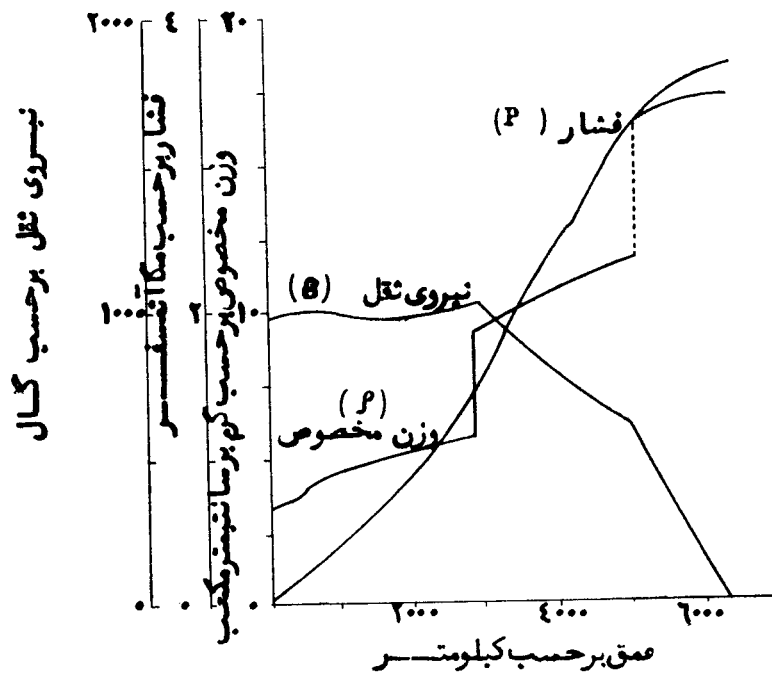
هسته زمین از آلیاژهای آهن و نیکل تشکیل شده با این تفاوت که هسته خارجی دارای خاصیت مایع است و مغزه بنظر جامد می آید. دلیلی که مایع بودن هسته خارجی را تأیید میکند مقدار جذر و مد خشکیها است بدین معنی که در موقع جذر و مد همانطوریکه آب دریاها ارتفاعشان تغییر میکنند پوسته زمین هم بالا و پائین می رود منتهی چون پوسته زمین جامد است و مقدار این تغییرها ناچیز است نمیتوانیم آنرا به بینیم ولی تغییرها

(۱۳) Dunite عبارت از سنگ آذرینی است که بیش از ۹۰ درصد آن از الیوینها (سیلیکاتهای آهن و منیزیم)

تشکیل شده باشد.

قابل اندازه گیری میباشند. محاسبه نشان میدهد که اگر تماسی زمین جامد بود مقدار جذر و مد آن از مقدار واقعی اندازه گیری شده کمتر میشد در صورتیکه با فرض مایع بودن هسته خارجی این اشکال وجود نخواهد داشت.

۵- توزیع وزن مخصوص در داخل زمین - واضح است که جنس زمین و وزن مخصوص آن با هم ارتباط دارد و هر گاه جنس ماده معلوم شد وزن مخصوص آن را هم میتوان با دقت کافی بدست آورد. برای محاسبه وزن مخصوص چند عامل را باید در نظر گرفت. اولاً اینکه زمین دارای تقارن کروی است ثانیاً وزن مخصوص متوسط زمین و وزن مخصوص سنگهای سطحی زمین در دست است. ثالثاً وزن مخصوصی که برای قشر های واقع در عمق های مختلف تعیین میشود و وسیله حدس نوع و بنابراین تعیین سرعت موج در آنها است بایستی با سرعت سیر موجها در آن عمق متوافق باشد. رابعاً موضوع دیگری که میتوان از آن برای تعیین تغییر وزن مخصوص ها در عمق استفاده کرد لنگر لختی (لنگر ماند) (۱۴) محوری زمین است. با محاسبه

شکل ۵: منحنی تغییر فشار نیروی جاذبه و وزن مخصوص زمین بر حسب عمق

معلوم میشود که این گشت آور برای یک سطح کروی توخالی به جرم m و شعاع R برابر با $0.667mR^2$ و برای یک کره توپر همگن مساوی $0.4mR^2$ است. با توجه باینکه گشت آور لختی محوری زمین که بر اساس نجومی از روی مقدار فرار ماه از زمین محاسبه شده برابر $0.324mR^2$ است ملاحظه میشود که زمین باید کره ای باشد که ماده های سنگینتر آن به مرکز کره نزدیکتر هستند و بعلاوه ضروری است که جمع گشت آورهای لختی محوری

(۱۴) لنگر لختی، لنگر ماند یا گشت آور ماند هر سه لغت هائی هستند که در فارسی بجای لغت Moment of Inertia بکار رفته اند.

قشرهای مختلف برابر با گشت‌آور لختی کل زمین باشد. با استفاده از تکنیکهای مختلفی که در بالا بدان اشاره شد وزن مخصوص قشرهای مختلف زمین برحسب عمق محاسبه گردیده و شکل ه علاوه بر منحنی تغییر وزن مخصوص زمین برحسب عمق منحنی‌های نمایش تغییر فشار و نیروی جاذبه زمین را نیز با عمق که براساس تغییر وزن مخصوص با عمق محاسبه و تعیین شده نشان میدهد. اگر در منحنی وزن مخصوص دقت کنیم می‌بینیم که در فصل مشترک گوشته و هسته زمین و همچنین در فصل مشترک هسته خارجی و مغزه تغییرهای ناگهانی در وزن مخصوص ظاهر میشود.

برای محاسبه تغییر فشار کافی است که فشار طبقه‌های روئی هر نقطه را محاسبه کنیم و ملاحظه میشود که در مرکز زمین فشار به چهار میلیون اتمسفر میرسد.

برای تعیین نیروی جاذبه در هر نقطه با طریقی مشابه و ساده میتوانیم تغییرهای آن را حساب کنیم و ملاحظه میشود که تا عمق ۲۹۰۰ کیلومتری تقریباً مقدار آن ثابت است و پس از آن جاذبه با سرعت کم شده و در مرکز زمین بصفر میرسد.

۶- حرارت زمین - معلوم شده است که لااقل در مجاورت سطح زمین بطور متوسط با زاء هر کیلومتر عمق ۳ درجه سانتیگراد بدرجه حرارت زمین اضافه میشود. این افزایش درجه حرارت مقداری مربوط به حرارت خود زمین و مقداری مربوط به تجزیه ماده‌های رادیواکتیو موجود در پوسته و احتمالاً گوشته زمین است. باین ترتیب برآورده شده که درجه حرارت مرکز زمین لااقل در حدود ۱۰۰۰ و حداکثر ۳۹۰۰ درجه سانتیگراد است (طبق نظریه برخی از دانشمندان که در سال ۱۹۶۴ منتشر شده حرارت طبقه‌های زمین بعلمت قشری از ماده رادیواکتیو است که در عمق ۱۰۰ کیلومتر از سطح زمین وجود دارد و بفرض صحت این نظریه درجه حرارت زمین در اعماق کمتر بوده و شاید در مرکز زمین در حدود صفر درجه مطلق بوده باشد. این نظریه با آنچه تاکنون مورد قبول اهل فن بوده مغایرت کامل دارد).

آنچه تاکنون ذکر شد اطلاعاتی است که مورد قبول بشر امروزی در وضع حاضر است و با وجود آنکه تمام این نظریه‌ها در وضع حاضر منطقی جلوه میکنند بعیند نیست که پس از چندسال نظریه‌های جدیدتری جانشین نظریه‌های فعلی گردد و از این نظر وضع ما با سال ۱۸۶۴ که کتاب ژول ورن تحت عنوان «سفری بمرکز زمین» چاپ شد زیاد تغییری نکرده است. ژول ورن از زبان یک نفر دانشمند در باره وضع داخلی زمین چنین میگوید: «..... نه تو و نه هیچکس دیگر را اطلاع دقیقی راجع بآنچه در داخل زمین میگردد نیست، زیرا ما فقط بقسمت کوچکی از زمین دسترسی داریم.... ولی محققاً در اثر پیشرفت علم تئوریهای جدید جانشین تئوریها و فرضیه‌های موجود قدیمی خواهند شد و شاید در آینده بتوانیم دقیقتر و بهتر راجع باین موضوع صحبت کنیم...»

II- اشکالهای کنونی در شناسایی زمین و راه حلی که برای قسمتی از این

اشکالها عرضه شده است

خیلی از آنچه راجع بداخل زمین گفته شد حتی امروزه هم مورد شک و تردید است. مثلاً یک نفر از زمین شناسان بنام Ramsay عقیده دارد که در هیچیک از این بریدگیها تغییری در ترکیب جسم حاصل نمیشود بلکه فشار و حرارت موجب تغییر ساختمان اتمی و ملکولی جسم شده و شبکه بلوری آنرا تغییر میدهد و این تغییرها گاهی سبب میشوند که وزن مخصوص جسم یکباره تغییر نموده و در نتیجه سرعت انتشار موجها نیز تغییر نماید. همینطور تردید و اختلاف نظر نسبت بتوزیع سنگهای مختلف در پوسته زمین وجود دارد و معلوم نیست که توده های گرانیت و بازالت بصورت مخلوط و درهم و یا اینکه بصورت طبقه های مجزا و مرتبی روی یکدیگر قرار گرفته اند. بعقیده عده ای در پوسته زمین علاوه بر گرانیت و بازالت طبقه سومی هم وجود دارد. مشکل دیگر صورت فیزیکی جسم در گوشته زمین است که معلوم نیست آیا جامد است یا پلاستیک و شیشه ای. تغییر درجه حرارت بر حسب عمق و منشاء آن و اینکه آیا زمین بتدریج سردتر یا گرمتر میشود نیز جزء مسئله های مهم زمین شناسی است که هنوز جواب روشنی بدان داده نشده است.

این مشکل ها و مسئله های دیگری که وجود دارد و بآنها اشاره ای نشده در سال ۱۹۵۸ موجب شده که فکر جدید و عجیبی بمغز زمین شناسان راه یابد و آن اینکه سعی شود گمانه ای را آنقدر ادامه دهند تا از پوسته زمین عبور کنند و بگوشته برسند و با نمونه گیری پیوسته مقطع کاملی از پوسته زمین و نمونه هائی از گوشته بدست آورند. چون هدف این طرح رسیدن به بریدگی Moho بود لذا اسم این طرح را Mohole (اختصار برای Mohorovicic Hole) گذاشتند. این طرح بعلمت توانائی مالی امریکائیها در امریکا طرح ریزی شد و مقدمه کار هم در آنجا فراهم گردید ولی تعیین محل قطعی اجرای این طرح چه در خشکی و چه در دریا بر رسیهای زیادی را ایجاب مینمود و بالاخره با وجود مشکل های فنی و مالی چنین طرح عظیمی مقدمه کار تا حدودی فراهم گردیده است. در مورد مسئله تعیین محل گمانه زنی باید گفت که حفاری در خشکی این اشکال را دربر دارد که ضخامت پوسته در آنجا عموماً زیادتر است و در خشکیهای هم سطح دریا نیز که ضخامت کمتر است باید لااقل سی کیلومتر گمانه زنی کرد و حال اینکه تاکنون عمیقترین چاه گمانه ای که امریکائیها در خشکی زده اند عمقی بیش از ۹ کیلومتر ندارد. حفاری در دریا گو اینکه ضخامت پوسته در این قسمت عموماً کمتر است ولی چندان سهلتر از کار در خشکی نیست زیرا برای اینکه ضخامت پوسته کم باشد باید حفاری را در جائی شروع کرد که عمق آب زیاد باشد و همین امر مشکل های زیادی در کار بوجود میآورد زیرا حفاریهای میان دریا برای اکتشاف نفت هم فقط در آبهای انجام گرفته که بیش از چند صد متر عمق ندارند.

با وجود تمام این اشکالها بالاخره حفاری در دریا بر حفاری در خشکی ترجیح داده شد و محلهای مناسب متعددی نیز انتخاب گردیده که اکثر آنها در اقیانوس کبیر هستند. بمنظور رفع مشکلات فنی پیش بینی

شده بود که عمل گمانه زنی بالا در سه مرحله انجام شود اول حفاری در آبهای عمیق با کمی پیشرفت در طبقه های رسوبی. دوم گمانه زنی در آبهای عمیق تا عمق هائی در حدود ۱ کیلومتر و مرحله سوم حفاری تا بریدگی Moho .

مرحله اول این پروژه در سال ۱۹۶۱ با استفاده از کشتی CUSS-I با موفقیت پایان یافت و در آبهای ساحلی Guadalupe (مغرب کالیفرنیا جنوبی) حفاری انجام شد و توانستند جزیره شناور را با استفاده رادار با تقریب . . . متر ثابت نگهدارند .

مرحله های دوم و سوم بعلا مشكل مالی و اختلاف نظر بین کارشناسان هنوز در دست بررسی است و تاریخ شروع مرحله های بعدی حتی تعیین هم نشده است امید است که با انجام این طرح و طرحهای مشابه آن تا حدودی اشکالاتی که در مورد شناسائی پوسته زمین وجود دارد از بین برود و در آتیه نزدیکی بتوانیم لااقل راجع بساختمان پوسته زمین «دقیقتر و بهتر» اظهار نظر کنیم .